

GECE YARISI
ÇIĞLIĞI

GECE YARISI ÇIĞLIĞI

Orijinal Adı: Midnight Rising

Yazarı: Lara Adrian

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Kübra Tekneci

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Düzelti: Fahrettin Levent

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Fotoğrafi: fotolia.com

1. Baskı: Haziran 2012

ISBN: 978 9944 82-554-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2007 Lara Adrian LLC.

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GECE YARISI ÇIĞLIĞI

LARA ADRIAN

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Tüm savaş gazilerine en içten şükran ve saygılarımla...

BİRİNCİ BÖLÜM

Bembeyaz bluzu ve bej kumaş pantolonuyla ortamla son derece alakasız görünüyordu. Uzun kahverengi saçları kalın dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, ormanın nemli havasına rağmen tek bir saç teli bile havada değildi. Ayağındaki yüksek topuklu zarif ayakkabıları, etrafındaki yürüyüşçüleri burunlarından solutan nemli Temmuz havasına rağmen ağaçlarla kaplı patikaya tırmanmasına engel olmamıştı.

Dik yokuşun sırtında, büyük, yosun kaplı bir kayanın gölgesinde beklerken, yarım düzine turist yanından geçti, kimi manzaranın fotoğrafını çekiyordu; onu fark etmemişlerdi. Gerçi, birçok insan ölüleri göremezdi.

Dylan Alexander da onu görmek istemezdi.

On iki yaşından beri ölü bir kadınla karşılaşmamıştı. Yirmi sene sonra Çek Cumhuriyeti'nin ortasında bir tanesiyle karşılaşmış olması biraz şaşırtıcıydı. Hayaleti görmezden gelmeye çalıştı ama Dylan ve beraberindeki üç arkadaşısı patikada tırmanmaya devam ederken, kadının kara gözleri onu buldu ve üzerine odaklandı.

Beni görebiliyorsun.

Dylan hayaletin kıpırdamayan dudaklarından çıkan statik yüklü fısıltıyı duymamış gibi yaptı. Bağlantıyı doğrulamak istemiyordu. Bu tuhaf karşılaşmalar olmadan çok uzun zaman geçirmişti ve nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Dylan hiçbir zaman bu tuhaf ölüleri görebilme yeteneğine anlam verememişti. Hiçbir zaman bu yeteneğine ne güvenebilmiş, ne de bunu kontrol edebilmişti. Bir mezarlığın ortasında durup hiçbir şey görmeyebilir, ama bir gün aniden kendisini göçüp gidenlerden biriyle karşı karşıya bulabilirdi. Tıpkı şu anda Prag'a bir saat mesafedeki dağlık bölgede olduğu gibi.

Hayaletler hep kadındı. Genellikle genç ve dinamik görünümlüydüler, çaresizlik dolu egzotik, kahverengi gözleriyle şu an ona bakan kadın gibi.

Beni duyabiliyor olmalısın.

Cümlesine ağır bir İspanyol aksanı hakimdi; yalvarıyor gibiydi.

“Hey, Dylan. Buraya gel de şu kayanın yanında bir fotoğrafını çekeyim.”

Gerçek, dünyevi bir ses Dylan'ın dikkatini yıpranmış kum taşının kavisinde duran güzel ölü kadından aldı. Dylan'ın annesi Sharon'ın bir arkadaşı olan Janet, sırt çantasından fotoğraf makinesini çıkardı. Avrupa'da yaz gezisi annesi Sharon'ın fikriydi; bu onun son büyük macerası olacaktı, ama Mart ayında nükseden kanser hastalığı ve birkaç hafta önce biten kemoterapi yüzünden seyahat edemeyecek kadar zayıf düşmüştü. Son zamanlarda Sharon zatürree nedeniyle hastaneye gidip geliyordu, ısrarı üzerine Dylan onun yerine geziye katılmıştı.

“Yakaladım,” dedi Janet, Dylan’ın aşağıdaki vadiden yükselen kaya sütunlarının görüldüğü bir resmini çekmişti. “Annen buraya bayılırdı, tatlım. Sence de nefes kesici değil mi?”

Dylan kafasını salladı. “Bu gece otele döndüğümüzde fotoğrafları e-posta ile ona yollarız.”

Grubunu kayanın yanından uzaklaştırdı; fısıldayan, öteki dünyaya ait varlığı geride bırakmak için can atıyordu. Eğimli tepeden aşağı doğru ince gövdeli çam ağaçlarının sık olduğu yere indiler. Kızılımsı yapraklar ve kozalaklı ağaçların iğneleri ayaklarının altındaki nemli yolda ezilmişti. O sabah yağın yağmurun ardından bunaltıcı sıcaklık bölgeye akın eden turistlerin çoğunu uzakta tutmuştu.

Orman sessiz ve huzurluydu, tabii ağaçlıkların derinliklerine doğru Dylan’ın her adımını takip eden hayalet gözlerin farkında olması hariç.

“Patronunun bizimle gelebilmen için sana izin vermesine çok sevindim,” diye ekledi arkasındaki kadınlardan biri. “Gazetede ne kadar yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum, onca haber uydurmak- ”

“Haber uydurduğu yok, Marie,” diye Janet onu hafifçe azarladı. “Dylan’ın makalelerinde doğruluk payı olmalı, yoksa onları basamazlar. Doğru değil mi tatlım?”

Dylan suratını astı. “Birinci sayfada en az bir uzaylı tarafından kaçırılma ya da şeytanın etkisi altına girme haberi olduğu düşünülürse, gerçeklerin iyi bir haberin önüne geçmesine izin vermediğimizi söyleyebilirim. Eğlence amaçlı haberler yayınlıyoruz, yaptığımız etkili gazetecilik değil.”

“Annen bir gün çok ünlü bir gazeteci olacağını söylü-

yor,” dedi Marie. “Gelişmekte olan bir Woodward ya da Bernstein, aynen böyle söyledi.”

“Bu doğru,” diye araya girdi Janet. “Biliyor musun, bana üniversiteden mezun olup işe başladığında ilk yazdığı makalelerden birini gösterdi. Şehir dışında çirkin bir cina-yetle ilgili bir haberdir. Hatırlıyorsun, değil mi tatlım?”

“Evet,” dedi Dylan ve onları ağaçların arasından kuleler gibi yükselen başka bir kum taşı yığınının yanından yön-lendirdi. “Hatırlıyorum. Fakat bu çok uzun zaman önceydi.”

“Ne yaparsan yap, annenin seninle gurur duyduğunu biliyorum,” dedi Marie. “Onun hayatına neşe katıyorusun.”

Dylan kafasını salladı, konuşmakta güçlük çekiyordu. “Teşekkürler.”

Janet ve Marie, Brooklyn'deki evsizler merkezinde an-nesiyle birlikte çalışmışlardı. Gezi grubunun diğer üyesi Nancy, liseden beri Sharon'ın en yakın arkadaşıydı. Kadın-ların üçü de son birkaç aydır Dylan'ın ailesi gibi olmuşlar-dı. Teselli edici fazladan üç çift kol -annesini kaybederse buna gerçekten ihtiyacı olacaktı.

Kalbinde, Dylan bir ihtimalden çok an meselesi oldu-ğunu biliyordu.

Uzun bir zamandır sadece ikisi vardı. Dylan'ın çocuk-luğundan beri babası yoktu, varken de babalık yaptığı pek söylenemezdi. İki büyük erkek kardeşi de gitmişti; biri trafik kazasında ölmüş, diğeri yıllar önce hizmete katıl-dığında ailesiyle olan tüm bağlarını koparmıştı. Parçaları birleştirmek için geriye Dylan ve annesinden başka kimse kalmamıştı, biri düştüğünde diğeri onu kaldırmış ve en ufak başarılarını bile birlikte kutlamışlardı.

Dylan annesi yokken hayatının ne kadar boş olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Nancy yanına gidip içten ama üzgün bir gülümsemeyle Dylan'a baktı. "Bu geziye onun yerine katılman Sharon için çok önemli. Onun yerine yaşıyorsun, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Bunu asla kaçırmazdım."

Dylan ne gezi arkadaşlarına -ne de annesine- haber vermeden iki haftalık izin almış olmasının işine mal olacağını söylememişti. Bir yandan umursamıyordu. O ucuz gazetede çalışmaktan hep nefret etmişti. Avrupa'dan doğru düzgün malzemeyle geri döneceğini söyleyerek patronunu ikna etmişti -belki de bir Koca Ayak hikayesi ya da Romanya'da görülen Drakula.

Ama hayatını bu tür işlerden kazanan bir adama saçmalık satmak kolay değildi. Patronu beklentileri hakkında oldukça açık konuşmuştu: Eğer Dylan bu geziye gidecekse, büyük bir haberle geri dönse iyi ederdi, yoksa işe dönmesine lüzum yoktu.

"Off, burası çok sıcak," dedi Janet, beysbol şapkasını kısa, gri lülelerinin üzerinden kaldırıp avcunu kaşlarının üzerinde gezdirdi. "Bu gruptaki tek süt çocuğu ben miyim, yoksa herkes biraz dinlenmek istiyor mu?"

"Ben biraz mola verebilirim," diye ona katıldı Nancy.

Sırt çantasını çıkarıp uzun bir çam ağacının altına koydu. Marie de onlara katıldı ve patikadan uzaklaşıp su şişesinden büyük bir yudum aldı.

Dylan hiç yorulmamıştı. Hareket etmek istiyordu. En etkileyici tırmanışlara ve kaya oluşumlarına henüz gelmemişlerdi. Gezinin bu kısmına sadece bir gün ayırmışlardı ve Dylan olabildiğince çok yer görmek istiyordu.

Ve bir de önlerindeki yolda duran güzel ölü kadın meselesi vardı. Dylan'a bakıyordu, enerjisine bağlı olarak görünebilirliği gidip geliyordu.

Gör beni.

Dylan bakışlarını kaçırdı. Janet, Marie ve Nancy yerde oturmuş protein barlarını ve karışık çerezlerini yiyorlardı.

“İster misin?” diye soran Janet kuru meyve, kuruyemiş ve tohumların olduğu plastik bir poşet uzattı.

Dylan kafasını salladı. “Yiyemeyecek ve dinlenemeyecek kadar sabırsızım. Sakıncası yoksa, siz burada takılırken biraz etrafa göz atmak istiyorum. Hemen dönerim.”

“Elbette, tatlım. Ne de olsa, bacakların bizimkilerden daha genç. Dikkatli ol.”

“Olurum. Hemen dönerim.”

Dylan ölü kadının görüntüsünün gidip geldiği noktadan kaçındı. Düzgün patikadan çıkıp sık ağaçlarla kaplı bayıra daldı. Birkaç dakika ortamın sessizliğinin tadını çıkararak yürüdü. Yükseklerle doğru uzanan kum taşı ve bazaltın antik ve gizemli bir hali vardı. Dylan fotoğraf çekmek için durdu, annesinin hoşuna gidebilecek bir şeyler yakalamayı umuyordu.

Duy beni.

Dylan önce kadını görmedi, sadece hayali sesinin cızırtısını duydu. Ama sonra gözüne beyaz bir parlaklık takıldı. Bayırın yukarısında, dik kayalıkların birinin yarısındaki taşın kenarında duruyordu.

Beni takip et.

“Kötü fikir,” diye mırıldanan Dylan, dolambaçlı yamaça göz gezdirdi. Eğim sertti, patika güvenilmezdi. Oradan manzara muhtemelen nefes kesici olsa da, Öteki Taraf'tan yeni hayalet arkadaşına katılmayı pek istemiyordu.

Lütfen...ona yardım et.

Ona yardım etmek mi?

“Kime yardım edeyim?” diye sordu, hayaletin onu duyamayacağını biliyordu.

Asla duyamıyorlardı. Onun türüyle iletişim her zaman tek yönlüydü. Diledikleri zaman ortaya çıkıyor, dilediklerini söylüyorlardı -tabii söyleyecek bir şeyleri varsa. Sonra, görünür olmayı sürdürmeleri güçleştikçe solup gidiyorlardı.

Ona yardım et.

Beyazlı kadın dağ eteğinde transparanlaştı. Dylan ağaçların arasından süzülen puslu ışıktan gözlerini koruyup onu görmeye çalıştı. Biraz endişeyle, yukarı doğru güçlüklerle tırmanmaya başladı, arazinin en zorlu yerlerinde sık çam ve kayın ağaçlarının gövdelerinden destek alıyordu.

Hayaletin durduğu bayıra vardığında kadın gitmişti. Dylan dikkatle kayanın kenarına doğru yürüdü ve aşağıdan görüldüğünden daha geniş olduğunu fark etti. Kum taşı elementler yüzünden yıpranmış ve o kadar kararmıştı ki o ana dek kayadaki derin dikey yarığı fark etmemişti.

O dar ve ışısız boşluktan, Dylan bir kez daha hayaletin fısıltısını duydu.

Kurtar onu.

Etrafına bakındı, doğa ve kayalardan başka bir şey görmüyordu. Yukarıda kimse yoktu. Artık onu buraya tek başına getiren ruhani figür de yoktu.

Dylan başını çevirip kayanın açıklığındaki karanlığa baktı. Elini boşluğa koyunca nemli havayı teninde hissetti.

O derin ve karanlık yarığın içi sessiz ve sakindi.

Mezar kadar sessiz...

Dylan ürkütücü canavar hikâyelerine inanan bir insan olsaydı, onlardan birinin böyle gizli bir yerde yaşayabileceğini hayal edebilirdi. Ama canavarlara inanmıyordu, hiçbir zaman inanmamıştı. Arada sırada, ona hiçbir zararı olmayan ölü insanlar görmek dışında, Dylan son derece objektif ve şüpheciydi.

İçindeki gazeteci, bu kayanın içinde ne bulacağını merak ediyordu. Ölü bir kadının sözüne güvenebilirse, kimin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyor olabilirdi ki? Biri burada yaralanmış mıydı? Bu dik kayalıkta biri kaybolmuş olabilir miydi?

Dylan sırt çantasının dış gözünden küçük bir fener çıkardı. Feneri açıklığa doğru tutunca yarığın etrafında ve içinde belli belirsiz keski izlerinin olduğunu fark etti, sanki biri genişletmek için uğraşmıştı. İzlerinin yıpranmış olduğuna bakılırsa, kısa bir süre önce yapılmış olamazdı.

“Merhaba?” diye karanlığa seslendi. “Orada biri var mı?”

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dylan sırt çantasını çıkarıp tek eliyle taşımaya başladı, diğer eliyle ince fenerini tutuyordu. İleri doğru ilerlediği yarığa zar zor sığıyordu, ondan daha iri yarı biri yana doğru ilerlemek zorunda kalabilirdi.

Dar alan kısa bir süre sonra genişlemeye başladı. Aniden kendisini kalın kayanın içinde buldu, fenerinin ışığı yuvarlak duvarlardan yansıyor. Burası boş bir mağaraydı -uykularında rahatsız edildikleri için uçuşan tavandaki yarasarlar hariç.

Görünüşe bakılırsa alan insan yapımıydı. Tavan Dylan’ın başından en az altı metre yüksekteydi. Küçük mağaranın her duvarına ilginç semboller boyanmıştı. Eski, tuhaf bir

tür hiyeroglif benziyorlardı: Birbirine dolanan, kalın ve zarif geometrik motiflerdi.

Dylan duvarlardan birine yaklaştı. Tuhaf sanat eserlerinin güzelliği karşısında büyülenmişti. Fenerini sağ tarafa çevirip ayrıntılı dekorasyonun etrafında devam ettiğini görünce nefesi kesildi. Mağaranın ortasına doğru bir adım attı. Yürüyüş botunun ayakucu toprak zeminde bir şeye çarptı. Her neydiyse yuvarlanırken boş bir ses çıkardı. Dylan ışığı yere çevirince nefesini tuttu.

“Oh, lanet olsun!”

Bu bir kafatasıydı. Karanlıkta beyaz kemik parlarken, insan kafası boş göz çukurlarıyla ona bakıyordu.

Eğer ölü kadının Dylan’dan yardım etmesini istediği erkek buysa, buraya gelmekte en az yüz yıl kadar geç kalmıştı.

Dylan ışığı karanlığın uzak kısımlarında gezdirdi, ne aradığından emin değildi ama dışarı çıkamayacak kadar büyülenmişti. Işık bir başka kemik yığınının üzerinden geçti. Mağaranın zeminine çok daha fazla insan kalıntısı saçılmıştı.

Aniden Dylan’ın kollarındaki tüyleri diken diken oldu.

Ve o sırada onu gördü.

Karanlığın öteki tarafında büyük, dikdörtgen bir taş blok vardı. Duvarları kaplayan izlerin aynısı büyük nesnenin oymalı yüzeyinde de vardı.

Dylan’ın bir yeraltı mezarına baktığını anlaması için yaklaşmasına gerek yoktu. Mezarın üstüne kalın bir tabaka yerleştirilmişti. Kenara doğru itilmiş, sanki son derece güçlü eller tarafından hareket ettirilmiş gibi taş mezarın hafifçe yanına doğru kaymıştı.

Biri -ya da bir şey- burada yatmış mıydı?

Dylan bilmek zorundaydı.

İlerledi, aniden terlemeye başlayan parmaklarıyla fenerini sıkıca kavramıştı. Birkaç adım öteden Dylan fenerini mezarın açıklığına doğru tuttu.

Boştu.

Anlam veremediği sebeplerden ötürü, bunu mezarın içinde toza dönüşmüş çirkin bir ceset bulmaktan daha ür-kütücü buldu.

Tepesinde mağaranın karanlığı seven sakinleri huzur-suzlanmaya başlamıştı. Yarasalar kıpırdandılar, sonra te-laşlanmışçasına hızla yanından uçup gittiler. Dylan başını eğip geçmelerine izin verdi, kendisinin de dışarı çıkması-nın iyi olacağını düşündü.

Mağaranın çıkışını bulmak için dönerken bir hışırtı duydu. Bu yarasalardan daha büyük bir şeye aitti, boğuk bir hırıltının ardından mağaradaki taşlardan biri kıpırda-mış gibi bir ses geldi.

Tanrı aşkına. Belki de burada yalnız değildi.

Ensesindeki tüyleri diken diken oldu, canavarlara inan-madığını kendisine hatırlatmasına fırsat kalmadan kalbi hızla atmaya başladı.

Mağaranın çıkışını bulabilmek için etrafı yokladı, nabız atışları kulaklarında zonkluyordu. Günışığına çıktığında nefes nefeseydi. Bayırdan aşağı inerken bacaklarının güç-süz düştüğünü hissetti, sonra öğlen güneşinin güvenliğin-de arkadaşlarına katılmak için koştu.

Yine Eva'yı hayal ediyordu.

Kadının hayattayken ona ihanet etmesi yetmezmiş gibi, ölümde de uykusundayken zihnini meşgul ediyordu. Hâlâ

güzel, hâlâ güvenilmezdi, ona pişman olduğunu ve her şeyi yoluna koymak istediğini söylüyordu.

Hepsi yalandı.

Eva'nın hayali Rio'nun deliliğe doğru uzanan yolculuğunun bir parçasıydı.

Ölü eşi rüyalarında ağlıyor, bir sene önce tezgâhladığı oyun yüzünden onu affetmesi için yalvarıyordu. Üzgündü. Hâlâ onu seviyordu ve hep sevecekti.

O gerçek değildi. Sadece geride bırakmaktan memnuniyet duyacağı geçmişin, alay eden bir hatırasıydı.

O kadına güvenmek ona pahalıya mal olmuştu. Depo patlamasında yüzü mahvolmuştu. Vücudu birçok yerinden kırılmıştı, ölümlü bir adamı öldürebilecek yaraları henüz iyileşmemişti.

Peki ya zihni...?

Rio'nun akıl sağlığı yavaş yavaş bozuluyor, tek başına kaldığı bu Bohem dağ eteğinde zamanla daha da kötüye gidiyordu.

Buna bir son verebilirdi. Soylulardan biri olarak -vampir genleri taşıyan melez bir insan ırkı- gün ışığına çıkıp ultraviyole ışınlarının onu yok etmesine izin verebilirdi. Bunu yapmayı düşünmüştü ama mağarayı kapatıp içindeki kanıtları yok etme meselesi vardı.

Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu. Günler ve geceler, haftalar ve aylar bir noktada sonsuzluğa dönüşmüştü. Nasıl olduğundan emin değildi. Oraya birlikte kardeşleriyle varmıştı. Savaşçılar asırlar önce kayalara gizlenen eski kötülüğü bulup yok etmekle görevlendirilmişlerdi.

Ama çok geç kalmışlardı.

Mezar boştu; kötülük çoktan özgür kalmıştı.

Diğerleri Boston'a geri dönerken, Rio mağarayı mühürlemek için geride kalmaya gönüllü olmuştu. Onlarla birlikte gidemezdi. Nereye ait olduğunu bilmiyordu. Kendi yolunu bulmaya kararlıydı, belki de vatanı İspanya'ya dönebilirdi.

Uzun zamandır onun kardeşleri gibi olan savaşçılara da böyle söylemişti. Ama planlarının hiçbirini gerçekleştirmemişti. Erteleyip duruyor, kararsızlığın ve aklından çıkarmadığı günahının ağırlığının ıstırabını çekiyordu.

Kalbinde, bu mezardan ayrılmak gibi bir niyetinin olmadığını biliyordu. Ama zayıf bahanelerle kaçınılmaz olan şeyi ertelemişti, yapması gereken şeyi yapabilmesi için doğru anı ve doğru şartları bekliyordu. Ama bunların hepsi bahaneydi. Sadece saatlerin günlere, günlerin haftalara dönüşmesine yarıyorlardı.

Aylar sonra, rutubetli yeri onunla birlikte paylaşan yarasalar gibi mağaranın karanlığında geziniyordu. Artık avlanmıyordu, beslenmek gibi bir isteği yoktu. Öylesine varlığını sürdürüyordu, kendi yarattığı cehenneme düştüğünün farkındaydı.

Rio bu düşüşten artık sıkılmıştı.

Yanında, mağaranın zemininden üç metre yüksekteki oyugun içinde fünüye ve küçük bir miktar C-4 vardı. Gizli mezarı sonsuza dek mühürlemek için yeterliydi. Rio bu gece bunu kullanmayı planlıyordu...içeriden.

Bu gece bu işe son verecekti.

Uyuşuk hisleri davetsiz misafiri hakkında onu uyarmak için derin uykusundan uyandırdığında, gelenin acı çeken başka bir hayalet olduğunu düşünmüştü. Ama bir insan kokusu almıştı, teninin misk kokulu sıcaklığına bakılırsa genç bir kızdı. Karanlıkta gözlerini araladı, kokusunu ci-

ğerlerine daha fazla çekmek isterken burun delikleri genişledi.

O deliliğinin bir oyunu değildi.

Gerçektir, burada olduğu süre boyunca ilk kez bir insan mağaranın gizli girişine yaklaşmaya cesaret ediyordu. Kadın mağaranın içinde parlak bir ışık dolaştırınca, gizlenmiş olsa da tam üzerine gelerek geçici bir körlük yaşamasına neden oldu. Mağaranın kum taşı zemininde ayak seslerini duydu. Mekânın asıl sahibinin geride bıraktığı kemik kalıntılarında birine çarpınca aniden nefesini tuttuğunu duydu.

Rio kaya tabakasının üzerinde kıpırdadı, aşağı atlama-
dan önce uzuvlarını hazırladı. Havanın hareketi tavana asılı olan yarasaları rahatsız etti. Dışarı uçtular ama kadın kaldı. Işığını mağaranın içinde biraz daha dolaştırdıktan sonra açık mezarın üzerinde durdurdu.

Rio, mezara yaklaştıkça merakının yerini korkunun aldığı hissetti. Onun insani içgüdüleri bile bir zamanlar o taş bloğunun içinde uyuyan kötülüğü hissetmişti.

Ama burada olmamalıydı.

Rio daha fazlasını görmesine izin veremezdi. Yukarıdaki kaya tabakasında hareket ederken hırıldadığını duydu. Kadın da duydu. Ve aniden gerildi. Panik içinde mağaranın çıkışını ararken fenerinin ışığı mağaranın duvarlarından sekti.

Rio uzuvlarına hareket etmeleri için söz geçirene kadar kadın mağaradan çıktı.

Gitmişti.

Çok fazla şey görmüştü ama yakında önemi olmayacaktı.

Karanlık çöker çökmez, mezara, mağaraya ya da Rio'ya dair hiçbir iz kalmayacaktı.

